

Sygn. akt IV U 304/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 października 2014r. w S.

odwołania M. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 12 lutego 2014 r. Nr (...)

w sprawie M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt: IV U 304/14

UZASADNIENIE

Decyzją z (...)r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił M. K. (1) prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął (...)staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych przyjął okresy zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w S. od dnia 18.10.1971 r. do 01.09.1972 r. i od 03.12.1976 r. do 10.09.1979 r. oraz w Przedsiębiorstwie (...) S.A. od 13.05.1975 r. do 15.09.1976 r. w łącznym wymiarze 4 lat, 11 miesięcy i 28 dni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył M. K. (1) wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do pracy w warunkach szczególnych powinny mu być zaliczone również okresy od 16.01.1984 r. do 02.01.1992 r. oraz od 03.10.1992 r. do 31.03.1995 r. zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie Usług (...) dla Potrzeb (...) w S. oraz w Związku (...) w W., gdzie pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (odwołanie k.2-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.6-7).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony **M. K. (1)** urodzony (...), w dniu (...)r. ukończył (...) rok życia. W dniu 28 stycznia 2014 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, z czego okresy składkowe wynoszą 24 lata, 8 miesięcy i 9 dni, okresy nieskładkowe 3 miesiące i 8 dni. Okres ubezpieczeniowy do wymaganych 25 lat organ rentowy uzupełnił pracą w gospodarstwie rolnym. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił łącznie staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 4 lat, 11 miesięcy i 28 dni. Z uwagi na brak wymaganego ustawą 15 –letniego stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 12 lutego 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 12.02.2014 r. – k.12 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Ubezpieczony dnia 16.01.1984 r. otrzymał skierowanie do pracy w Wojewódzkim Zakładzie Usług (...) w S. z siedzibą w W. na stanowisko monter instalacji wodno-kanalizacyjnych i został zatrudniony na tym stanowisku. Dnia 30.03.1985 r. ubezpieczony uzyskał zaświadczenie o ukończeniu kursu maszynistów koparek jednonaczyniowych (skierowanie do pracy k. 4, umowa o pracę k. 1 cz. B i zaświadczenie z dn. 30.03.1985 r. – k. 9 akt osobowych). Po ukończeniu tego kursu ubezpieczonemu powierzono również obowiązki operatora koparki (k. 17 akt osobowych). Ubezpieczony pracował na budowach koparką na S. 66, robił wykopy pod rury wodociągowe. Po wykonaniu wykopu zajmował się również układaniem instalacji. W ramach swoich obowiązków ubezpieczony jeździł również na awarie samochodem ciężarowym, koparką, albo Ż. i pomagał brygadzie w usuwaniu awarii. W okresie zimowym oprócz usuwania awarii ubezpieczony zajmował się naprawą koparki, jej smarowaniem (zeznania świadków: W. K. k. 19v-20, M. M. k. 20, A. Z. k.20v, zeznania ubezpieczonego k. 20v-21). Od dnia 1 września 1986 r. ubezpieczonemu M. K. (1) powierzone zostały również obowiązki kierowcy samochodów służbowych, za co otrzymywał dodatek w wysokości 80 zł dziennie za prowadzenie samochodu osobowego, w wysokości 100 zł dziennie za prowadzenie samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony. Powyższe dodatki były podwyższone przez pracodawcę (pismo z dn. 11.09.1986 r. k. 23 cz. B i pismo z dn. 02.01.1989 k. 35 cz. B, pismo z dn. 01.12.1989 r. k. 44 cz. B, pismo z dn. 12.02.1991 r. k. 50 cz. B akt osobowych).

W piśmie z dnia 25.10.1989 r. ubezpieczony zwrócił się do pracodawcy o podwyższenie mu stawki zaszeregowania wskazując, że zatrudniony jest na stanowisku operatora koparki, kierowcy i wykonuje pracę hydraulika (pismo z dn. 25.10.1989 r. k. 41 Cz. B akt osobowych).

Ubezpieczony w Wojewódzkim Zakładzie Usług (...) w S. pracował do dnia 02.10.1992 r. (świadczenie pracy k. 11 cz.A. akt osobowych).

Następnie od dnia 3 października 1992 r. M. K. (1) został zatrudniony w Związku (...) – Zakładzie Usług (...) w W. na czas nieokreślony w dziale usług na stanowisku montera instalacji wodno-kanalizacyjnych i operatora (umowa o pracę k. 53 cz. B akt osobowych) i pracował na powyższym stanowisku do 31.03.1995 r. (świadczenie pracy k. 8 cz. C akt osobowych).

Oba zakłady pracy zajmowały się układaniem wodociągów na wsiach.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczności niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k. 2 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. (2) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem (...).r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe nie dało podstawy do ustalenia, że we wskazanych przez ubezpieczonego okresach od 16.01.1984 r. do 02.10.1992 r. i od 03.10.1992 r. do 31.03.1995 r. pracował on jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W treści odwołania ubezpieczony twierdził, że w wymienionych okresach pracował tylko jako kierowca samochodów ciężarowych. Powyższe nie znajduje jednak żadnego odzwierciedlenia w aktach osobowych ubezpieczonego, z których bezspornie wynika, że pracował ona jako monter instalacji wodno-kanalizacyjnych. Następnie na podstawie umowy z dnia 26 listopada 1984 r. został kierowany przez pracodawcę na kurs operatorów koparki, który odbył w okresie od 18.02.1985 r. do 30.03.1985 r. i po uzyskaniu uprawnień powierzono mu również pracę operatora koparki na S. 66. Oprócz pracy jako operator koparki ubezpieczony w dalszym ciągu pracował również jako monter instalacji pomagając po wykonaniu wykopu w układaniu i montowaniu instalacji wodno-kanalizacyjnych (okoliczności niesporne przyznane przez ubezpieczonego k. 20v-21). Ponadto ubezpieczonemu od 1 września 1986 r. powierzono również obowiązki kierowcy samochodów służbowych: osobowych i ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze do 3,5 tony, za co otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie. Ubezpieczony w swoich zeznaniach przyznał, że do usuwania awarii jeździł również Ż., co korespondowałoby z powierzeniem mu wymienionych obowiązków. Powyższe koresponduje również z zeznaniami świadka M. M. (2), który zeznał, że zdarzało się, że ubezpieczony kierował również pojazdami ciężarowymi do 3,5 tony (k.20). W ocenie Sądu, gdyby faktycznie ubezpieczony stale wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, jak twierdził w odwołaniu, to z pewnością znalazłoby to odzwierciedlenie w jego aktach osobowych. Skoro pracodawca upoważnił ubezpieczonego do prowadzenia wskazanych wyżej pojazdów służbowych, to gdyby ubezpieczony faktycznie był kierowcą innych pojazdów z pewnością znalazłoby to odzwierciedlenie chociażby w piśmie pracodawcy z dnia 11.09.1986 r. i następnych wymienionych w stanie faktycznym.

Mając jednak na uwadze, że ubezpieczony miał prawo jazdy kat. C oraz zeznania świadków, oraz kierując się zasadami doświadczenia życiowego należy uznać, że ubezpieczony mógł kierować samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony sporadycznie, gdy zachodziła taka konieczność.

W ocenie Sądu pracę wykonywaną przez ubezpieczonego w charakterze operatora koparki w wymienionych powyżej zakładach pracy można byłoby uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych, bowiem odpowiada ona rodzajowo pracy kwalifikowanej w wykazie A dziale V poz. 3 (prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jak również w wykazie A, Dziale V poz. 3 pkt 1 Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty - maszynista koparek, gdyby wykonywana była ona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Mając jednak na uwadze, że oprócz operatora koparki ubezpieczony pracował również jako monter instalacji wodno-kanalizacyjnych, kierowca samochodów osobowych, samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony np. Ż., nie można uznać, aby praca w charakterze operatora koparki była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a tylko taka praca może być zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych. Brak jest również podstaw do uznania, aby praca w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (dział VIII poz. 2 wykaz A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.) była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy mając na uwadze okoliczności podane wyżej.

Mając na uwadze powyższe ubezpieczony nie udowodnił wymaganego ustawą 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako niezasadne.